

พฤษภาคม

รวมเรื่องสั้น 2523-2539

เสกสรรค์ ประเสริฐกุล

ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

www.praphansarn.com

พยับไทย

รวมเรื่องสั้น 2523 - 2539

เสกสรรค์ ประเสริฐกุล

ญัตติไทย

รวมเรื่องสั้น 2523 – 2539

© เสกสรรค์ ประเสริฐกุล

สงวนลิขสิทธิ์ตาม พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
มิฉะนั้นจะถือว่าละเมิดลิขสิทธิ์และมีความผิดทางอาญา

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

Cataloging In Publication Data

เสกสรรค์ ประเสริฐกุล

ผู้ยิ่งใหญ่ - กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2557.
216 หน้า.

1. เรื่องสั้นไทย. I.ชื่อเรื่อง.

895.91301

ISBN e-book 978-616-611-005-0

ราคา 136 บาท

จัดทำและจัดจำหน่ายโดยบริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด

222 (บุษราคัม เทอเรส สาย 2) ถนนพุทธมณฑล สาย 2

แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0 2448 0312, 0 2448 0658-9 โทรสาร 0 2448 0393

www.praphansarn.com

- ผู้ก่อตั้ง : สุพล เตชะธาดา
คณะกรรมการบริหาร : พิสุทธิ เลิศวิไล, ทพ.อดิเรก ศรีวัฒนาวงษา, บุญเลิศ สีอุไริย์
ศักดิ์ชัย จิราธิวัฒน์, อาทร เตชะธาดา
กรรมการผู้จัดการ : อาทร เตชะธาดา
กองบรรณาธิการ : โชติรวี โสภณสิริ, นารีรัตน์ บัวบานพร้อม
ภาพปก : เสกสรรค์ ประเสริฐกุล
ออกแบบรูปเล่ม : นพพร คงสอน
พิสูจน์อักษร : พัดชา เพ็ชรรุ่งเรือง

www.praphansarn.com

สนับสนุนเว็บไซต์โดย

Bangkok Bank

ธนาคารกรุงเทพ

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	6	เหตุเกิดเมื่อเที่ยงวัน	86
ลมอุ่นเมื่อใดล้ำค่า	11	สี่แยก	89
พ้อกับลูก	16	อึ้งอวย	94
ผู้รับพิศชอบ	21	เพียงความรู้สึก	98
สมชาย	28	เมืองหลวง	103
พลเมืองดี	34	บ้านเกิด	109
ผู้เดือดร้อน	40	บุคคลภายนอก	113
วันหนึ่งในชีวิตของหนานอิน	44	ความหวังของบัณฑิลา	116
คนร้าย	50	เลือดใหม่	126
คำแรงของลำรวาย	55	บาดแผลใหม่จากท้องทะเล	136
เด็กน้อยกับคนเพ้าศาลเจ้า	62	หนิงเต่าบนภูเขาสรา	145
ดอกไม้	68	บวยแทน	153
โหมลี	77	ผู้ยิ่งใหญ่	166
สิ้นเสียงซิ่ง	82	คนกับเสือ	193

คำนำสำนักพิมพ์

เรื่องสั้นของเสกสรรค์ ประเสริฐกุลที่รวมอยู่ในหนังสือเล่มนี้เป็นงานเก่าที่เคยถูกตีพิมพ์มาแล้วทั้งสิ้น ในชื่อชุด *ฤดูกาล ดอกไม้ และคนกับเสือ*

เสกสรรค์ เริ่มเขียนเรื่องสั้นตั้งแต่สมัยเป็นนักศึกษาปริญญาตรี และทำงานต่อเนืองอยู่พักใหญ่จนกระทั่งอายุเข้าสู่วัยกลางคน จึงผลิตผลงานแนวนี้ค่อยลง อย่างไรก็ตาม เรื่องสั้นของเขาสะท้อนให้เห็นพัฒนาการทั้งในด้านความคิดและทักษะงานประพันธ์ของเจ้าตัวได้อย่างชัดเจน จากเรื่องราวของผู้ยากไร้ในแง่มุมต่างๆ มาถึงการต่อสู้ภายในจิตใจของผู้ชายที่กำลังจะก้าวสู่วัยชรา เรื่องเล่าเหล่านี้ล้วนถูกดึงมาจากเส้นทางชีวิตของตัวผู้เขียนทั้งในฐานะผู้พบเห็นและผู้เกี่ยวข้อง ดังนั้นผู้อ่านจึงไม่ต้องแปลกใจว่าทำไมมุมมองของเขางจึงซับซ้อนมากขึ้นเรื่อยๆ ตามวัยเวลาที่เปลี่ยนไป

เสกสรรค์ให้ชื่อรวมเล่มชุดนี้ว่า *ผู้ยิ่งใหญ่* แม้ว่าชื่อดังกล่าวจะมาจากเรื่องสั้นเรื่องหนึ่งซึ่งเขาแต่งขึ้นในปี พ.ศ. 2532 แต่มันก็น่าจะสอดคล้องที่สุดกับเรื่องราวของคนเล็กคนน้อยทุกคนที่ปรากฏตัวในบทประพันธ์ทุกชิ้น คนธรรมดาเหล่านั้นล้วนต้องตกอยู่ในห้วงทุกข์แบบต่างๆ ในซอกมุมที่โลกไม่สนใจ แต่พวกเขาก็เผชิญกับมันอย่างกล้าหาญ โดยลำพัง และบางทีก็ต้องยอมรับการพ่ายแพ้อย่างเจ็บเหงาในสภาพเช่นนั้นความหมายของคำว่ายิ่งใหญ่ย่อมไม่เกี่ยวข้องกับใดๆ กับฐานะันดรทางสังคม ผู้คนยิ่งใหญ่เพราะพวกเขากล้าแบกรับทัณฑ์ทรมาณที่ผูกติดมากับการดำรงอยู่

ชื่อของเสกสรรค์ ประเสริฐกุลเป็นที่รู้จักกันดีในประเทศไทยทั้งในฐานะนักเขียนและในฐานะอื่นๆ งานเขียนของเขาโดดเด่นตรงที่มีลีลาการใช้ภาษาอันงดงามและมีสไตล์เฉพาะตัวในการนำเสนอ

ประเทศไทยรู้จักเสกสรรค์เป็นครั้งแรกในฐานะผู้นำนักศึกษาที่มีบทบาทอย่างสูงในเหตุการณ์ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2516 อย่างไรก็ตามสถานการณ์ทางการเมืองที่ผันผวนและรุนแรงได้ผลักดันให้เขาเปลี่ยนเป็นคนนอกสังคมไปอย่างรวดเร็ว เมื่อขบวนการประชาธิปไตยของนักศึกษาและประชาชนเริ่มถูกคุกคามทำร้ายและฝ่ายนิยมเผด็จการมีที่ท่าจะกลับมาฟื้นฟูอำนาจของตนอีก เสกสรรค์ได้ตัดสินใจเข้าร่วมกองกำลังอาวุธปฏิวัติที่นำโดยพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย โดยใช้ชีวิตเป็นทหารป่าอยู่กว่า 5 ปี

ปลายปี 2523 ในสถานการณ์ที่ประเทศสังคมนิยมรอบๆ ประเทศไทยขัดแย้งและรบราฆ่าฟันกันเอง เสกสรรค์เองก็มีปัญหาขัดแย้งกับแนวทางของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยเช่นกัน ในที่สุดเขาได้ตัดสินใจเสี่ยงชีวิตออกมาพบกับฝ่ายรัฐบาลด้วยความรู้สึกผิดหวังอย่างลึกซึ้ง หลังจากนั้นไม่นานความผิดพลาดต่างๆ ที่

สะสมไว้ในองค์กรก็ได้ทำให้ขบวนการปฏิวัติของพรรคคอมมิวนิสต์สลายตัวลง คนหนุ่มสาวจากรัฐมหาวิทยาลัยที่เคยเข้าร่วมการต่อสู้ด้วยอาวุธต่างทยอยกันกลับลงมาจากภูเขาจนหมดสิ้น

การออกจากป่ามามอบตัวกับฝ่ายรัฐและถูกสถานการณ์บีบบังคับให้เลิกเป็นนักปฏิวัตินับเป็นบาดแผลใหญ่แผลหนึ่งในชีวิตของเสกสรรค์ มันทำให้เขารู้สึกว่าตัวตนที่ยึดมั่นได้สูญหายไปหลายส่วน แม้โดยภายนอกแล้ว ชีวิตของเขามีได้ตกต่ำแต่อย่างใด หากยังคงเป็นคนมีชื่อเสียงได้รับการยอมรับจากหลายวงการ เขาเรียนจบปริญญาเอกจากต่างประเทศ และกลายเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยที่เขาเคยเป็นนักศึกษา แต่เสกสรรค์ก็ดูเหมือนจะไม่มีความสุขกับสถานภาพเหล่านั้น เพราะสิ่งที่เขาค้นหาเป็นอะไรบางอย่างที่อยู่ข้างใน

ด้วยเหตุดังนี้ เสกสรรค์ในฐานะนักศึกษาปริญญาเอกของมหาวิทยาลัยคอร์เนลล์ และต่อมาในฐานะอาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จึงยังคงเร่ร่อนไปตามป่าเขาท้องทะเลอีกหลายปีเพื่อค้นหาชีวิตที่ตกหาย

ทั้งหมดนี้เป็นภูมิหลังของงานเขียนส่วนใหญ่เขา รวมทั้งเรื่องสั้นที่ออกมาในระยะหลังด้วย

เสกสรรค์ ประเสริฐกุล เกิดเมื่อปี 2492 ในหมู่บ้านชาวประมงปากอ่าวแม่น้ำบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา เขาจบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทและปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยคอร์เนลล์ ประเทศสหรัฐอเมริกา ระหว่างปี 2532 ถึง 2552 เสกสรรค์ทำงานเป็นอาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยเคยดำรงตำแหน่งคณบดีรัฐศาสตร์ช่วง 2536-2538

ในปี 2544 ประวัติการต่อสู้ของเขาถูกนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ซึ่งได้รับการตัดสินให้เป็นภาพยนตร์ยอดเยี่ยมประจำปีโดยสมาคม

ผู้สื่อข่าวบันเทิงฯ และชมรมวิจารณ์บันเทิงฯ นอกจากนี้ในฐานะ
นักเขียนเสกสรรค์ ประเสริฐกุลยังได้รับรางวัลศรีบูรพาในปี 2546
และได้รับการประกาศเกียรติให้เป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์
ของปี 2552

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

สิงหาคม 2557

ลมอุ่นเมื่อใกล้ค่ำ

วันนี้ฉันเหงาเหลือเกิน

ฉันผิตด้วยหรือ ที่ขอให้แม่ซื้อเสื้อแจ็กเก็ตสักหลาดให้ฉัน ฤดูหนาวมาถึงที่ไร ฉันจำต้องใส่แต่เจ้าเสื้อญี่ปุ่นที่นำเกลียดตัวนั้นทุกที ถึงแม้มันจะทำจากผ้าสำลีแต่ขนของมันกลับเกเรียนลงทุกปี และสีของมันก็ซีดลงเรื่อยๆ ที่สำคัญก็คือมันไม่ได้โตตามตัวฉันเลย ทุกครั้งที่ต้องใส่เสื้อตัวนี้ออกมาเดินนอกบ้าน ฉันรู้สึกว่ามันเหมือนกับตัวตลกหุ่นกระบอก พอลูงหรือน้ำคนไหนมองฉันนานๆ ฉันก็อยากจะวิ่งหนีไปให้ไกลที่สุด ฉันไม่อยากจะออกจากบ้านไปเล่นกับเพื่อนคนไหนทั้งนั้น ทำไมโลกนี้ต้องมีฤดูหนาวด้วยนะ...

ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมแม่ต้องร้องให้ด้วย แม่ไม่ซื้อเสื้อให้ ฉันก็ไม่ได้ว่าอะไรสักคำ ฉันเพียงแต่บ่นว่าอยากเกิดเป็นลูกคนอื่นที่เขามีเงินมากๆ จะได้แต่งตัวสวยๆ ใส่เสื้อแจ็กเก็ต นุ่งกางเกงขายาว คาดเข็มขัดใหญ่ๆ แล้วพกปืนฉีดน้ำด้วย ทำไมล่ะ แต่งตัวเหมือนพระเอกหนังคาวบอย

หล่อจะตาย แม่อยากจะให้ฉันมีสารรูปเหมือนเจ้าหุ่นกระบอกงานวัด
ไปตลอดหรือ...

คนอื่นเขาทำอะไรกันนะเมื่อแม่ของเขาร้องให้ ฉันทำอะไรไม่
ถูกจริงๆ ฉันเคยแต่ถูกแม่ตบแม่ตี ร้องให้เดียวเดียวแม็กก็เข้ามากอด พุด
อะไรให้ฉันดีใจ บางทีก็หาอะไรให้กิน ครั้งนี้แม่เป็นฝ่ายร้องให้ ฉันไม่รู้
จะทำอย่างไร อยากจะพุดอะไรให้แม่ดีใจก็พุดไม่เป็น จะหาอะไรให้แม่
กินก็ไม่รู้จะไปหาที่ไหน ฉันเข้าไปกอด แม็กบอกว่าไปให้พ้น อยากเป็น
ลูกคนอื่นก็ไปให้พ้น...

ฉันเดินเรื่อยเปื่อยมาจนถึงริมแม่น้ำ โชคดีที่แดดตอนบ่ายอุ่นพอ
ฉันไม่ต้องใส่เสื้อการตูนนั้นมาด้วย ฉันเกลียดมันที่สุด อยากจะ
สับมันเป็นชิ้นๆ แล้วฝังไว้ใต้ดินสักสิบลวา ไม่ให้หมาคุ้ยเศษของมันมาให้
เห็นอีก

ถึงน้ำมันขึ้นสนิมไบนั่นยังคงคว่ำอยู่ที่เดิม มันเป็นแก้วอย่างดี
สำหรับฉันมาตลอด ทุกครั้งที่มานั่งเล่นแถวท่าจอดเรือ ฉันต้องขึ้น
ไปนั่งชั้นเข้าอยู่บนถ้ำลูกนี้ ฉันสามารถนั่งอยู่ที่นี่ได้ครั้งละนานๆ แถว
ท่าเรือมีอะไรๆ ให้ดูหลายอย่าง วันนี้ฉันจะนั่งอยู่ตรงนี้ให้นานที่สุด
เชียวละ...

เพื่อนๆ กลุ่มหนึ่งมาจากไหนไม่รู้ มาชวนฉันเล่นน้ำด้วย ฉัน
สายหัวโดยไม่พุดอะไรเลย พวกเขามองฉันอย่างไม่เข้าใจ แต่ก็ไม่เข้าชี้
ต่อไป ทุกคนถือโอภาสถอดเสื้อผ้าฝากให้ฉันเป็นคนเฝ้า จากนั้นก็พา
กันกระโดดลงแม่น้ำ ส่งเสียงเจี๊วจ้าวลั่นไปหมด ถ้าเป็นวันอื่นฉันคงลง
ไปพร้อมกับพวกเขาด้วย แต่วันนี้ฉันไม่รู้สึกสนุกด้วยเลย เป็นครั้งแรกที่
ฉันเป็นผู้นั่งดูเพื่อนๆ เล่นน้ำ อืมม...ฉันเพิ่งรู้สึกเดี๋ยวนี้เองว่าพวกเรา
เด็กๆ ส่งเสียงดังได้ไม่น้อย บางทีก็ทำเสียงแปลกๆ ออกมาอย่างไม่มี
สาเหตุ พวกผู้ใหญ่เขาจะคิดอย่างไรหนอ

พระอาทิตย์ต่ำลงมามากแล้ว เมื่อปีก่อนฉันจำได้ว่าปลาโลมามักจะกระโดดขึ้นมาเหนือน้ำเป็นกลุ่มๆ ฉันเคยมานั่งดูมันที่นี่ เห็นมันตัวดำๆ อยู่ลิบๆ ทางปากอ่าว แต่ปีนี้ฉันไม่เคยเห็นมันอีกเลย หายไปไหนหมดก็ไม่รู้ พ่อว่าเสียงเครื่องเรือรบกวมนั่น แต่ก่อนคนในหมู่บ้านเราใช้เรือใบกันมาก เดียวนี้เปลี่ยนเป็นเรือติดเครื่องกันทั้งนั้น ความจริงมันไม่น่าหนีไปเลย ไม่มีใครเคยทำอะไรมันสักครั้ง เขาว่ามันเป็นปลาใจดี ชอบช่วยคนตกน้ำ ถ้าใครไปจับมันกินแล้วจะโชคร้าย ต่อไปหาปลาไม่ได้ แต่ก็อีกนั่นแหละ บางทีมันอาจจะไม่ชอบเสียงดังๆ ก็ได้

มันคงมีนิสัยเหมือนพวกผู้ใหญ่ที่ดูพวกเราตอนส่งเสียงดัง ฉันอยากขี่ปลาโลมาจังเลย ให้มันพาออกไปนอกอ่าว ไปถึงทะเล ไปดูพ่อจับปลา พ่อคงแปลกใจที่เห็นฉันมากับปลาโลมา...

เรือหาหอยเข้ามาเทียบท่าแล้ว ฉันชอบดูตอนเรือหอยแล่นตามกันเข้ามาจากปากอ่าว คนบนเรือจะเป่าเขาควายดังอู๊ดๆ แว่วมาแต่ไกลทีเดียว เมื่อใกล้เข้ามาจะเห็นพวกเขายื่นถอดเสื้อกันตัวแดง ลำละสีห้าคน หอยแมลงภู่สี่เขียวเป็นมันกองพูนขึ้นมาสูงกว่ากราบเรือ ส่วนหนึ่งยังคงเกาะติดไม้รวกอยู่เป็นแท่งยาวๆ ทันทีที่เรือหอยจอดเทียบท่า รถโกดังที่จอดรออยู่แล้วก็จะถอยหลังมาจนชิดสะพานลงไปทีเป๊ะ จากนั้นใครต่อใครก็จะพากันตวงหอยใส่ถังแบกไปใส่รถจนหมด ตอนตวงหอยนี้จะมีคนมาที่ทำน้ำเยอะเยอะเลย พวกเขาмаกั้บหอยที่ตกเรียราดตามทางเดินกัน หลายคนเป็นเพื่อนของฉัน บางคนก็เป็นผู้ใหญ่แล้ว บางทีก็ทะเลาะแย่งหอยกัน เด็กขนาดฉันนี้มักจะถูกเขกหัวจากคนโตๆ จนร้องไห้ไปก็มี ฉันเองก็เคยมาเก็บหอยแมลงภู่ไปให้แม่ทำกับข้าว แต่ไม่ค่อยได้แย่งกับใครเขาหรอก ฉันคอยจนเรือที่มีคนรู้จักกับพ่อเข้ามาจอดแล้วขอเขานิดหน่อย พวกเขา ก็จะกอบให้จนถ่อไม่ไหว

พระอาทิตย์ลงมาถึงยอดจากแล้ว มันกลมแดงเหมือนไข่เค็มจัง

เลย โอ้อโฮ... มันคงเป็นไข่เค็มลูกใหญ่ที่สุดในโลก แล้วก็ยังมีไข่แดงเสียดด้วย ฉันอยากให้มันเป็นไข่เค็มจริงๆ จะได้แบ่งมันเป็นชิ้นเล็กๆ เอาไปเลี้ยงคนทั้งหมู่บ้าน ฉันจะชวนเพื่อนทุกคนมาที่บ้านแล้วตัดชิ้นละเท่าแดงโมให้พวกเขากิน เก็บส่วนหนึ่งไว้ตอนมีงานวัด เอาไปแจกขอทานไว้ติดตัวกินคนละหนึ่งปี... แต่ เอ... ฉันจะเอามีดขนาดไหนมาตัดไข่เค็มลูกใหญ่เท่านี้ละ เฮ้อ... ฉันชักหิวข้าวแล้วซี

ไข่เค็มของฉันจมน้ำไปหมดแล้ว ทั้งทำน้ำเกลือฉันนั่งอยู่คนเดียวเสียงเรือแจวลำสุดท้ายวิดน้ำจ้อมๆ ห่างไปเรื่อยๆ เกือบมืดสนิทแล้วสินี้อ้อ... เขาว่าใกล้ค่ำอย่างนี้นางเงือกมักจะขึ้นมานั่งหวิมตามทำน้ำพ้อเคยบอกว่านางเงือกนี้ตัวเล็กขนาดเด็กเพิ่งเกิดเท่านั้น ผมยาวลงมาถึงกลางหลังและใช้หวิของคำหวิผม ถ้ามีใครไปจับตัวไว้ได้ นางเงือกจะเอาหวิของคำให้เป็นค่าไถ่ตัว ฉันชักอยากเห็นนางเงือกเสียแล้ว แต่ฉันจะไม่จับตัวเขาหรอก จะอ่อนวอนขอหวิของคำนางเงือกดีๆ ก็ของของเขาเนี่ย เรายากได้ก็ต้องขอซี ฉันจะบอกนางเงือกว่าฉันอยากได้หวิไปขายเพื่อซื้อเสื้อแจ็กเก็ต นางเงือกต้องเห็นใจแน่ๆ ถ้าเขารู้ว่าเสื้อญี่ปุ่นของฉันน่าเกลียดแค่ไหน

เสียงเครื่องยนต์ของเรือลำหนึ่งดังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ... ฉันเห็นเรือดั่งเกลาหนึ่งแล่นเข้ามาเป็นรูปดำตะคุ่ม เสียงเครื่องยนต์ดูเหมือนดังเข้ามาทางหน้าออกมากกว่าทางหู หัวใจก็ดูเหมือนจะสั่นไปตามจังหวะของเสียงนั้น ฉันเพิ่งรู้สึกได้ว่าตัวเองหนาวจนขนลุกและชักคิดถึงเจ้าเสื้อสำลีตัวเก่าที่ฉันขึ้นมาเล็กน้อย

คนคนหนึ่งโผล่ลงมาจากที่โป๊ะจากทางท้ายเรือแล้วเดินดุ่มๆ ขึ้นสะพานมา ฉันเพิ่งมองดูร่างสูงใหญ่นั้นตาไม่กะพริบ ไข่แล้ว... ไข่แม่แล้ว... ฉันปล่อยขาทั้งสองข้างลงข้างถึงน้ำมันแล้วใช้แขนดันตัวเองลงสู่พื้น จากนั้นก็วิ่งถลาลงไปที่สะพานอย่างรวดเร็ว ก่อนจะเอ่ยปากพูด

อะไร ฉันรู้สึกว่าคุณเองลอยวีตขึ้นไปในอากาศ แขนอันแข็งแรงคู่นั้น โอบฉันไว้แน่น กลิ่นน้ำมันเครื่องเจือกับกลิ่นบุหรืฉุนๆ อบอวลอยู่กับ ใบหน้าของฉัน ฉันหลับตารับลมหายใจอ่อนๆ ที่มาปะทะข้างแก้มอย่าง มีความสุข...

ดูเหมือนฉันจะลืมเรื่องเสื่อแจ็กเก็ตไปเสียสนิท

พิมพ์ครั้งแรก : 2524

พ่อกับลูก

(1)

ผลัวะ! ฝ่ามืออันหนาเตอะพาดลงไปทีครึ่งแก้มครึ่งกกหูของ
ไบหน้าอันอ่อนเยาว์นั้นเต็มแรง เด็กน้อยวัยสิบขวบถลาไปปะทะกับ
ฝ่าบ้านแล้วทรุดฮวบลงตรงนั้นเหมือนนกที่ถูกยิงด้วยหนังสติ๊ก แก่ทำท่า
จะปล่อยโฮออกมา

“ไม่ต้องร้อง ไอ้สัตว์ มึงมันลูกไม่รักตีก็ต้องเจออย่างนี้แหละ”

หนุ่มใหญ่ร่างที่บตัวสั้นเต็มด้วยฤทธิ์โทสะบวกกับพิษไข้ เขายืน
หันรีหันขวางอยู่กลางพื้นบ้านอย่างไม่รู้จะทำอะไรต่อไป เด็กน้อยถด
ร่างเข้าไปชิดข้างฝาอีกอย่างหวาดกลัว ริมฝีปากเม้มแน่นเพื่อกลั้นเสียง
ร้องไห้ แต่กระนั้นน้ำตาก็ยังไหลอาบแก้ม ตัวโยนด้วยแรงสะอื้นจาก
ภายใน

“ผมไม่ได้โกหกครับพ่อ เขาไล่ผมจริงๆ ผมขายไม่ได้เลย เมื่อวาน
ฝนก็ตกด้วย”

“ฮ้าย ยังจะต่อแหล่ต่ออีก... ซักจะเหมือนแม่มีงขึ้นทุกที ดอกทองไปทั่วจนเสียผู้เสียคน... มีงรู้มัย... มีงมันลูกอีดอกทอง ต่อแหล่เก่งเหมือนแม่มีงทุกอย่าง”

เด็กน้อยเงี้ยบกริบ เขาโตพอที่จะรู้ความหมายของทุกคำที่พ่อคำรามออกมา และมันเจ็บจนพูดไม่ออก ทุกครั้งที่พ่อโหมโหเขาแล้วด่าลามไปถึงแม่ ปกติพ่อเป็นคนอารมณ์ร้ายอยู่แล้ว ยิ่งในช่วงตงงานพอก็ยิ่งพาลกระแฆงหนักเข้าไปอีกเหมือนหมาบ้า พ่อเองก็ไม่รู้ว่าแม่หนีไปไหน แต่ก็มี ความเชื่อฝังใจว่าแม่ต้องก้าวไปในทางเสื่อม เพราะพ่อเองก็ได้แม่มาจากถนนสายหนึ่งเท่านั้น

“เอาละ พรุ่งนี้กูจะตามไปดู เอาให้คาหาหน้าเขาสักหน่อยก็ได้ เดี่ยวจะหาว่ากูหาเรื่องมีง...”

(2)

“หวานเย็นจ้ำ หวานเย็น...”

พ่อหนูน้อยก้าวเท้าซำๆ ขณะที่ตะโกนร้องขายสินค้าของตนเสียงเจ็ยแจ้ว กระจกใสหวานเย็นยังคงเต็มจนถึงฝา มันหนักอึ้งจนทำให้เขาต้องเดินตัวเอียงไปข้างหนึ่ง แขนที่คล้องหูกระตักซาซ่าไปจนถึงปลายนิ้ว ดวงตาที่ใสบริสุทธิ์ฉายแววกังวลเหมือนหมาหิว

เปล่า... เขาไม่ได้กลัวว่าพ่อจะจับโกหกได้หรอก ความจริงมันจะต้องเป็นความจริงวันยังค่ำ เขาไม่ได้ให้การเท็จอะไรกับพ่อ และอีกไม่นานพ่อก็คงจะได้เห็นว่าอะไรมันเป็นอะไร สิ่งที่เขากังวลก็คือวันนี้คงจะต้องเป็นอีกวันหนึ่งที่สูญเปล่า แล้วพ่อกับเขาจะเอาอะไรออกท้องในตอนเย็น ลำพังเจ้าไอศกรีมแท่งที่ขายเหลือก็คงจะไม่ช่วยละลายน้ำย่อยได้เท่าใดนัก และสิ่งที่เขาหวังที่สุดก็คือคนที่เขารักยิ่งกว่าใครๆ ซึ่งกำลังเดินตามมาอยู่ห่างๆ นี้ จะเอาเงินที่ไหนไปซื้อยา เขารู้อยู่แก่ใจว่าพ่อ

เป็นไข้มาหลายวันแล้วโดยไม่มียาสักเม็ดตกถึงท้อง

“แม่ กินหวานเย็น จะกินหวานเย็น...”

เสียงเด็กเล็กสองสามคนร้องแข่งกันดังลั่นทันทีที่เห็น พ่อหนูเลี้ยง เข้าตรอกมา บางคนวิ่งตามกันออกมาบนแผ่นไม้กระดานที่พาดคร่อม น้ำคร่ำซึ่งส่งกลิ่นเน่าคูลึ่งอย่างไม่กลัวหกล้ม เด็กคนเล็กที่สุดทิ้งตัวลง ดิ้นพุ่มพวยอยู่หน้าบ้านอย่างเจ็บปวดเมื่อเห็นพี่ๆ พวกกันวิ่งหนีแกมมา หมด

เด็กชายผู้ขายหวานเย็นหยุดยืนนิ่งพลางกวาดสายตาไปรอบๆ เขารู้ดีว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้นต่อไป ช่างหลังไปไม่ไกลนัก พ่อกำลังเดิน ตามมาด้วยฝีเท้าที่ซ้าลง

“มาอีกแล้วระอะ ไอ้เด็กเปรต...” เสียงแหลมเล็กดังแหวขึ้น พร้อมกับร่างผู้หญิงคนหนึ่งพุ่งปราดออกมานอกประตูไม้ฉำฉาที่เปิดทิ้งไว้ ห้อยร่องแรง หล่อนเป็นคนผอมสูง ใส่เสื้อชั้นในคอกระเช้าตัวเดียว ผมกรอบแตกปลายถูกเสยขึ้นไปแล้วสับไว้ด้วยหวีพลาสติกอันใหญ่ ตรงท้ายทอย

“กูบอกแล้วไงว่าไม่ต้องมาขายแถวนี้ ทำมันต้องตบสั่งสอนเสียที” หญิงอารมณ์ร้ายปรีเข้ามาที่พ่อหนูขายหวานเย็นด้วยท่าทางเอาจริง

“เฮ้ย หยุด นั่นแกจะทำอะไรลูกฉัน” เสียงหัวๆ ของพ่อดังขึ้น ทันเวลาในขณะที่เจ้าลูกชายหน้าซีดเผือดตกตะลึง

“อ้อ ลูกของพี่ระอะ” หญิงร่างผอมผะถอยออกไปเล็กน้อย ท่าที่ อ่อนลงอย่างเห็นได้ชัด

“ใช่ ลูกฉันเอง แกนี่ไซ้มัยที่ชุ่มมันไม่ให้มาขายหวานเย็นแถวนี้ ใหญ่มากนักรี้... จะลองกับกูดูกี้ได้” ชายร่างหนาพูดเสียงดังลั่น ชี้น้ำ ผู้หญิงคนนั้นอย่างโกรธจัด

“อ่อยๆ อย่าทำฉันเลยพี่ชาย ลูกมันร้องกิน ไม่รู้จะทำอย่างไร...

ฉันไม่มีเงินซื้อ”

หญิงในชุดเสื้อคอกระเช้าถอยกรูดไปติดบานประตูไม้ฉำฉาอย่างตกใจ ผู้เป็นพ่อเด็กชายหวานเย็นหยุดชะงัก ใบหน้าถมึงทึงคลื่อออกอย่างรวดเร็ว มือที่กำหมัดเจ็อง่าอยู่เมื่อครู่นี้ตกห้อยมาคลายออกอยู่ข้างตัว เขาจ้องหน้าคู่กรณีอย่างแปลกใจ

“ไม่มีเงินซื้ออะไรนะ ทำไมล่ะ อันสลึงเดียว หวงลูกทำไม... อันเดียวแบ่งกันหลายคนก็ได้”

“ฉันไม่มีเลย สลึงเดียวก็ซื้อไม่ได้ เอาไว้ซื้อข้าวกินเท่านั้น... พ่อเด็กไปทำงานทำที่ต่างจังหวัดเกือบสองเดือนแล้วยังไม่กลับมาเลย”

“แม่จำ... หนูจะเอาหวานเย็น...” เจ้าหนูคนเล็กลุกขึ้นจากนอนกึ่งเกลือกกับพื้นมาเหนี่ยวผ้าถุงแม่ไว้แน่น แกรบเร้าแม่ต่อไปอย่างไม่ยอมรับรู้อะไรทั้งสิ้น

“ไอ้ลูกเวร ข้าวจะแตกยังไม่มี แล้วยังเสือกอยากกินขนมอีก... รอให้พ่อมึงมาก่อน ฉิบหายเฮ้ย... ไม่รู้ไปติดสาวอยู่ที่ไหน ไม่กลับมาสักที” ผู้เป็นแม่ก้มลงตะคอกเด็กน้อยอย่างระบายนารมณ

เด็กชายชายหวานเย็นแอบสังเกตสีหน้าพ่อ ดวงตาที่เกรี้ยวกราดอยู่เมื่อครู่นี้เปลี่ยนเป็นหม่นวูบ แล้วกลายเป็นยิ้มอย่างใจดี พ่อลูบหัวเจ้าลูกคนเล็กของหญิงร่างผอมแล้วเรียกเข้ามาใกล้ๆ เปิดฝากระติกหยิบหวานเย็นส่งให้เด็กน้อยทุกคน คนละแท่ง ลูกๆ ของบ้านใกล้เคียงเห็นดังนั้นก็พากันมายืนดูอย่างอยากกิน พ่อกำหมัดต๋อยฟุงตานขโมยของเจ้าหนูคนหนึ่งเบาๆ อย่างเอ็นดู จากนั้นก็หยิบหวานเย็นแจกเด็กทุกคนที่เข้ามายืนมุง พ่อแจกไปเรื่อยๆ จนกระทั่งหวานเย็นเหลือไม่ถึงครึ่งกระติก

“กลับบ้านกันเถอะลูก วันนี้เราไม่ต้องดูหวานเย็นก่อนนอนแล้ว... ชายดีจัง...”